

## En ovanlig bok

Du känner hur spaden går igenom de senapsgula och rostfärgat glansiga löven i den fuktiga jorden. Ett långsamt regn gör dig sällskap där du sammanbitet gräver en grav. Det droppar från dina kinder men du gråter inte. Himmeln är ljus med ett flor av grått och lavendel.

Din hund Patrius dog för fyra dagar sedan av att oförklarligt ha sprungit in i en vägg. Det kändes som att någon klippte av en av de få trådarna som knöt dig till jorden och existensen; om livsdriften är en regndroppe som hålls ihop av att den är på väg på mot något i hög hastighet så har ditt regn precis slutat falla.

Plötsligt stöter spaden i. Du försöker ta dig förbi men det går inte. Du sätter dig på knä och sträcker dig ner i gropen som har hunnit bli en halvmeter djup och får tag i ett tunt rätblock av metall. När dina fingrar rör vid ytan för att skrapa bort jord är det som att en kylig vind av statisk energi glider ner över dig och lämnar dig naken och ömtålig. Det är en bok med ett omslag av tunt svartrispått stål. Det kan ha varit en association eller fantasi men när du förstod att det var en bok du höll i så fick du en tydlig känsla av att ha hållit i den för ett oändligt antal år sedan. Boken är ganska tung. Du lägger den till vänster om graven och fortsätter med spadtagen tills hålet är sju fot djupt; i er familj har ni alltid grävt en fot extra för att gravskändare och arkeologer inte ska kunna hitta er.

Patrius var en vacker varghund med päls av silver och snö. Hen föddes samma dag som din mor dog i barnsäng. Det ofödda barnet hann aldrig få ett namn men din pappa envisades med att kalla henom för Andréa de gångerna hen kom på tal. Din hund kom att bli både ditt enda husdjur och syskon. Du tror att era rutiner och liv tillsammans gjorde att din föreställningsvärld blev enklare och tydligare.

Ofta funderade du på hur Patrius såg på dig och världen. Du tror att hen uppfattade dig som en märklig hundliknande varelse som lät och såg annorlunda ut; näpen och upprättgående och som hen var skyldig att beskydda men som också beskyddade henom. Du vet inte hur dessa kvalitéer avbildas utan språk. Kanske kan bilden av preverbal trygghet liknas med lugn; att hjärnan och således kroppen inte behöver vara på helspänn gällande vare sig fara eller kärlek. Vidare tror du att ditt utseende, din doft och minnet av dina handlingar skapade en bild i hens hjärna. Du tror dock att ordet bild är allt för fattigt för att beskriva hens föreställning; på samma sätt som en föreställning är alltför fattig för att beskriva hur hen upplevde världen. Eftersom ni spenderade det mesta av er tid ihop och era instinkter klargjorde att ni för alltid skulle sörja för varandras liv och välmående så blev ni varandras förlängning; ni var en del av varandras både faktiska och emotionella synfält.

Du tror att djurens uppfattning av livet är abstrakt, att andra levande varelser och betingade föremål blir till gudomar eller historiska personer, väsen man anar även när de inte är närvarande. Människor inbillar sig att djurens upplevelser är mer konkreta och omedelbara när de egentligen är mer skugglika och vaga.

Människan kan visserligen avsiktligt tänka abstraktare och skapa metateorier kring hypotetiska symboler men de kan även föreställa sig en bild eller ett förlopp på ett mer kausalt och linjärt vis; vilket skapar känslor av konkretion och sammanhang. Detta väcker så klart frågan om världen verkligen är kausal och linjär.

Boken som du fann i samband med begravningen gjorde att Patrius levde vidare likt en amulett. Boken fick bo i en tygpung som du hade kring midjan vart du än skulle. Du bläddrade i den en gång om dagen och läste den från pärm till pärm ett par gånger om året på samma sätt som man åker till en utsiktsplats som varken överväldigar eller lämnar en likgiltig utan ingjuter igenkänsla och trygghet. Den blev en livskamrat.

Det var först efter tolv år och en kämpig natt som du fick en annan relation till Boken. Du hade försökt klargöra Jungs arketyper. De var för dig en blandning av nedärvda biologiska raster varigenom libidinösa och aggressiva drifter projiceras på det omedvetnas botten eller tak, och som osynliga hologram som verkligheten uppfattas genom. I din trötthet befann du dig väldigt nära en grafisk upplevelsevärld; du såg en kittel i ditt inre som bubblade rå, vars ångor steg upp genom sirliga fjärlshåvar och skapade Kafkaeska rökfigurer. Du såg Platonska varelser som ensamma men i ouppnåelig perfektion strålade ut eldskuggor på himlen. Kanske av rädsla, kanske av sömnbehov tog du fram Boken. Till en början läste du på rutin, avslappnat men uttråkat. Din blick blev en sömngångares men efterhand var det som om din distraktion och bokstävernas färd över hornhinnan hypnotiserade dig. Du följde med dit bilderna tog dig; orädd iakttog du världen som du så väl kände tills plötsligt nya personer och väsen flöt förbi i bak- och förgrunden, färgskalan inverterades, försköts och blev dimmig, underlaget du gick på förändrades.

När solen gick upp slog du igen boken och blundade. Du hade funnit en berättelse som ingen tidigare sett. Känslan var väldigt lik den av att ha fått ett lyckligt besked en väntat länge på. Ens väsen kommer i balans; varken överskott eller underskott av känslor eller tankar. Även om jag inte tror på Schopenhauer så är dessa upplevelser påfallande lika bekräftelser på hans tes gällande livsekvationen.

”Hur kunde någon ha lyckats skriva in två olika berättelser i en och samma text?”, tänkte du. Förbluffad men lugn sov du som en död den natten.

Boken blev mer än en amulett. Du tillät dig sitta uppe på nätterna och genom självsuggererad läsning, finna nya berättelser. Men när det gäller viktiga ting så går de inte att avsiktligt eftersöka. Det var när du minst anade det som nya sagor trädde fram.

När du hade funnit din femte historia började du formalisera ditt letande. Du började skriva ner berättelserna samt de system som bokstäverna var ordnade i. Du lyckades dissekera det holistiska läsandet och fann mönster. Boken gick att läsa palindromatiskt, från höger till vänster på vänster sida, från höger till vänster på höger sida, var tredje ord, var fjärde ord, varannan bokstav, var sjätte bokstav, första bokstaven på varje rad, symboliskt, spegelvänt, emblematiskt, binärt, hexa-decimalt o.s.v. Du gjorde en innehållsförteckning som bestod av en beskrivning av hur bokstäverna hade pusslats ihop samt en sifferserie där varje bokstav numrerades.

Boken var en labyrint. Karaktärer och öden låg insprängda i en intrikat väv som någon en gång pusslat samman. När du fann ett nytt mönster så var det som att finna det hemliga schackdraget samtidigt som du varje gång föll djupare och friare inombords. Det fanns tillfällen när du var tvungen att stanna upp för att se efter om det var ett nytt mönster du hade funnit eller om du var på irrfärd i dig själv.

Det dröjde sextio år och närmare nio hundra berättelser, essäer och dikter innan du bestämde dig för att låta Boken få en ny ägare. Du visste inte om det var för att dela med dig av ditt livsverk eller om det var att du ville ge en ny kraft chansen att utvinna konst och magi ur Boken. Du hade funderat många gånger på att lämna den men varje gång hade du funnit en ny berättelse som du var tvungen att läsa. Du fortsatte att skriva ner dem men det var mest av vana. Din behållning låg i att läsa nya sagor samt adrenalinkicken av att mentalt föreställa dig Den Okända som skapat Boken.

Nu skulle Boken ärvas. Du försöker komma på en lämplig mottagare men kan endast tänka dig en person. Du går runt i byn och frågar om någon har sett till personen. Ingen har hört talas om någon med det namnet. Du känner heller inte igen människorna du frågar. Efter att ha sökt ett tag ställer du dig i skuggan under ett fikonträd och försöker leta inombords istället. Du blundar och föreställer dig hur personen ser ut men endast konturen av ansiktet kristalliseras och ju mer du fokuserar på det innanför linjerna desto tommare blir det och desto djupare blir ansiktet tills du ser dig själv i en korridor med väggar av mörka fönsterrutor. För varje steg du tar kan du höra glas krossas bakom dig.

När du kommer hem sätter du dig utslagen på din skrivbordsstol och öppnar Boken en sista gång. Hens namn står överallt. Bokstäverna lyfter likt svarta fjärilar från den gulbleka sidan. Yrsel kommer över dig: är personen du söker en karaktär du funnit på eller lever hen inte längre? Om du hade sett dig själv utifrån i den stunden är du säker på att du lyfter från marken; känslan i din kropp kring båda de hypotetiska scenarierna får din historia och livshandling att te sig lika fåfänga som en person som levt sitt liv i ett hermetiskt spegelrum.

När du är på väg att diffundera hör du en röst säga ditt namn. Tungt sittande på din stol vänder du dig om och möter ett ansikte som du antar är ditt barns även om du aldrig trott att du var någons förälder. De är flera lager av samma person; oskulden i en femårings pärlemorskimrande ansikte ligger inbäddad i enhärjad persons groteska ansiktsdrag. Du tittar ner på Boken på ditt skrivbord. Du drar dina naglar över omslaget. Ditt liv har handlat om att tolka en bok bestående av 14 ord och 40 stavelser. Berättelserna rasslar genom din hjärna med himmelska toner och metalliska ljud, skratt och gråt och färger som du aldrig sett i verkligheten.

Detta var den sista berättelsen du fann i Boken. Du klarade aldrig av att ge bort den; istället grävde du ner den intill Patrius' grav.

Du har aldrig funnits.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren barfotafantomen med Poeter.se id #28928 innehar upphovsrätten